

Van vervolger naar volger

Lezen: Handelingen 9: 1-19

Tekst: Handelingen 9:1-9

Zingen:

Psalm 33: 9

Psalm 67: 2

Psalm 143: 2, 10

Psalm 146: 6

Psalm 65: 2, 5

Geliefde gemeente, het gebeurde ergens halverwege de achttiende eeuw. Er lag een schip voor de kust van Afrika, met aan boord veel slaven. Mensen uit Afrika, ingescheept en bestemd om over te varen naar Amerika, om daar te werk gesteld te worden op de verschillende plantages in het overzeese gebied. Aan boord was ook een jonge man, toen tweeëntwintig jaar oud. Hij was zeer fanatiek. Hij stond als het ware handenwrijvend toe te kijken hoe al die mensen uit Afrika werden ingescheept om straks dienst te doen op de verschillende plantages, terwijl de zweep over hun ruggen zou worden gehaald.

Toen voer het schip de oceaan over. Aanvankelijk ging het nog wel, maar op enig moment stak er een vreselijke storm op. Het schip, jongens en meisjes, ging op en neer, heen en weer. Deze jonge man spotte aanvankelijk nog met de elementen van de natuur. Hij zei: straks hebben we in ieder geval nog een sterk verhaal te vertellen bij een goed glas wijn. Maar op enig moment werd hij stil en beseftte hij dat zijn leven op het spel stond. Toen de situatie wanhopig werd, ja hopeloos, en hij als het ware de dood voor ogen had, keek hij op naar God in de hemel en klonk het uit zijn gebed: *Heere, wees ons toch genadig*. En de Heere was genadig. De storm ging liggen. Het schip mocht aan land komen en de opvarenden ook.

Die man werd bovendien in het hart gegrepen. U weet inmiddels al over wie ik het heb. Het is de bekende John Newton. En de genade die de Heere verheerlijkte in zijn hart, daarvan mocht hij gaan zingen in dat prachtige, bekende lied *Amazing Grace*. John Newton, een wrede wolf, veranderde in een liefhebbend lam. Terwijl hij mensen bond, werd hij zelf gearresteerd en gebonden door de allerhoogste God.

Aan zijn levensgeschiedenis moest ik denken toen de stof die vanmiddag voorligt in de stilte van de studeerkamer werd overdacht. Want we zien hier ook een wrede wolf. Hij wil ook mensen binden, dat is zijn doel. Maar wanneer hij op weg is om dat te gaan doen, wordt hij zelf door de Heere, door de Allerhoogste, gearresteerd en ingerekend. Met het licht van God de Heilige Geest willen we vanmiddag stilstaan bij de bekering van Saulus. Dat omvat vanmiddag de eerste negen verzen van Handelingen 9. Ik schrijf als opschrift boven de verkondiging:

Van vervolger naar volger

Drie gedachten:

1. Allereerst: Saulus gericht tegen Christus.
2. In de tweede plaats: Saulus geveld door Christus.

3. En in de derde plaats: Saulus gehoorzaam aan Christus.

1. Saulus gericht tegen Christus

We gaan in gedachten naar Jeruzalem. Iets buiten Jeruzalem ligt een man, jongens en meisjes, neergeknield op de grond. Er staan mensen om hem heen. Zij hebben stenen opgenomen en gooien die richting hem. Die stenen komen ook op deze man terecht.

Wie is die man? Jullie weten het misschien wel. Het is Stefanus. Iets buiten de stadspoort van Jeruzalem wordt hij gestenigd. Maar hoor eens, terwijl de stenen op hem neerregenen en dodelijk hun werk doen, klinkt er van de stervende lippen van deze man een gebed: *Heere, reken hun deze zonde niet toe*. Stefanus, deze diaken, mag gaan in het voetspoor van Christus, Die ook voor de overtreders, ja voor Zijn vijanden bad. En Stefanus mag, terwijl hij stervende is, bidden voor degenen die hem in deze ogenblikken stenigen.

Maar kijk eens. Daar staat een man, iets buiten de groep van degenen die Stefanus stenigen. Die man neemt geen stenen op. Hij past op de jassen. Hij staat bij de garderobe. Maar kijk eens in de ogen van die man. Daar zie je een heel tevreden blik. Die man lijkt heel zelfgenoegzaam, heel voldaan. Het lijkt alsof hij blij is met de situatie. Het lijkt alsof hij er behagen in heeft dat Stefanus die vreselijke dood sterft. Wie is die man? Dat is Saulus.

Waarom heeft die man zo'n tevreden blik in zijn ogen, terwijl Stefanus zo'n vreselijke dood sterft? Gemeente, ik geloof dat we het antwoord opgesloten zien liggen in Handelingen 6. Het is goed dat u even met me meekijkt. In Handelingen 6 gaat het over Stefanus. Daar wordt getekend hoe de Heilige Geest het hart van Stefanus heeft vervuld. Stefanus mag krachtige daden doen en met wijsheid spreken. Hij is zo vervuld van de Heilige Geest dat anderen dat ook zien. Maar dat roept vijandschap op. Zoveel vijandschap, dat wij lezen in het negende vers van Handelingen 6 dat sommigen tegen Stefanus opstaan. Wie zijn dat? Mensen uit verschillende synagogen in Jeruzalem. U moet weten dat er in Jeruzalem in de eerste eeuw verschillende synagogen bestonden. Daar kwamen Joden uit de verstrooiing samen, elk in hun eigen leerhuis. Als we dan Handelingen 6:9 op ons laten inwerken, dan worden wij bepaald bij verschillende groepen: Libertijnen, Cyreneërs, Alexandrijnen. Ik laat die bevolkingsgroepen nu rusten, maar let u even met mij op wat er verder staat. Lukas schrijft daar ook over degenen die van Cilicië afkomstig zijn. Cilicië is een provincie in Klein-Azië, in het huidige Turkije. De hoofdstad van Cilicië is Tarsen. Wie is afkomstig uit Tarsen? Saulus.

Wij zeggen vanmiddag dus niets te veel wanneer we aannemen dat ook Saulus hier een discussie heeft gevoerd en heeft getwist met Stefanus. Lukte dat? Kregen ze de overhand op hem? Kregen ze vat op hem? Waren ze Stefanus te sterk? Nee, want ik lees in vers 10: *En zij konden niet wederstaan de wijsheid en den Geest, door Welken hij sprak*. Stefanus was zo vol van de Heilige Geest dat ze hem niet konden overwinnen. Ze konden hem niet wederstaan. Het werk van de Heilige Geest was niet te stuiten. En nu zien we Saulus daar staan. Wat zal hij er behagen in hebben gehad. Want als we Stefanus met woorden niet het zwijgen op kunnen leggen, dan moeten stenen dat maar doen. Voelt u, gemeente, wat een vijandschap.

Zou die vijandschap bekoeld zijn toen Stefanus gestorven was? Zou de vijandschap in Saulus' leven afgenomen zijn? Nee, want ik lees in hoofdstuk 8, vers 3: *En Saulus verwoestte de Gemeente*. En daar staat in het Grieks een werkwoordsvorm die een doorgaande handeling

aanduidt. Hij bleef de gemeente verwoesten. En dat deed hij door de huizen in te gaan, mannen en vrouwen weg te slepen en hen, zo zegt Lukas, over te leveren in de gevangenis.

Ja, ik leg daar vanmiddag toch de vinger bij voordat ik verder ga. Wij zitten hier vanmiddag allemaal bij elkaar, goed verzorgd, in stilte en in rust. Toen we net het kerkgebouw binnengingen, hebben we niet over onze schouders hoeven kijken of we ook gevolgd werden door mensen met verkeerde bedoelingen. We zitten hier rustig. Ik kan vrijuit spreken. We mogen samenkomen onder Gods Woord. Gemeente, dat is een groot goed. Er zijn delen van de wereld waar men wel over de schouders heen moet kijken voordat men de plaats binnengaat om de Naam van de Heere aan te roepen. Er zijn in deze ogenblikken mensen die zich misschien maar buigen over enkele gedeelten van de Schrift, die misschien niet eens de hele Bijbel hebben gekregen. Er zijn er die tijdens zo'n eredienst op hun hoede moeten zijn, omdat er elk moment soldaten of politiemensen binnen kunnen vallen om hen te binden, te grijpen en over te leveren.

U hoort het niet voor het eerst, maar laten we goed beseffen dat de Heere ons nog ontzettend veel geeft en nog ontzettend veel laat. Hij maakt onderscheid, waar het van onze kant niet is. Hij is het Die onderscheid maakt.

Dan komen we aan in hoofdstuk 9 van het boek Handelingen. Nu zal Saulus toch wel wat afgekoeld zijn, denkt u niet? Na zoveel moorden, na zoveel razzia's, na zoveel vervolging zal toch de maat wel bereikt zijn? Maar dan leest u in vers 1: *En Saulus, blazende nog dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren...* Ach, wat worden we teleurgesteld. Nog blazende dreiging en moord. Lukas gebruikt hier, gedreven door Gods Geest, het beeld van een wild dier. Een wild dier dat blaast van dreiging en moord. Ik heb in een andere gemeente weleens het beeld gebruikt van een stier in de arena. Zo'n dier heeft tijdenlang opgesloten gezeten in een donkere ruimte. Dan gaat op enig moment de poort open, komt er zicht op de arena en op die ene man daar middenin met de rode doek. Wat doet die stier? Die jaagt op zo'n man. Woedend, briesend, snuivend, blazend. Dat is het beeld dat hier gebruikt wordt voor Saulus. Ja, hij blaast dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren. Die wil hij grijpen. Maar voordat hij dat kan doen, gaat hij eerst naar de hogepriester. Dat is naar alle waarschijnlijkheid Kajafas. Dat kunnen we opmaken uit Handelingen 4, waar Annas en Kajafas genoemd worden. U weet, zij waren familie van elkaar. Naar alle waarschijnlijkheid doet Kajafas hier dienst.

Saulus heeft een officieel document nodig. Jeruzalem viel onder het rechtsgebied van het Sanhedrin. Maar waar wil Saulus nu heen? Naar Damascus. En dat valt buiten het gebied van het Sanhedrin. Om dan toch daar naartoe te kunnen gaan, heeft hij een officiële volmacht nodig van niemand minder dan de hogepriester. Denkt u dat even met mij in, gemeente. Het is een bekend gedeelte, maar laten we er toch bij stilstaan. Saulus krijgt een officieel document, zwart op wit, om de discipelen van Christus te kunnen vervolgen. Ik moest tijdens de voorbereiding denken aan al die duizenden hugenoten die omgebracht zijn in de Bartholomeüsnacht, in opdracht van de Franse koning. Er vloeide die nacht meer bloed dan wijn. Ik moest denken aan al die puriteinen die buiten de staatskerk kwamen te staan. En ook aan de *Five Mile Act*, waardoor die puriteinen niet meer binnen een straal van vijf mijl van hun vroegere gemeenten mochten komen. Officiële documenten. Officiële vervolging. Saulus begeert zulke brieven al in het boek Handelingen.

En laten we deze woorden ook wegen, gemeente. Leest u maar mee wat er staat in vers 2. Hij wil gaan naar Damascus. Dat is ongeveer een week reizen, zo'n tweehonderdtwintig kilometer. Geen trein, jongens en meisjes. Geen auto. Saulus gaat te voet of te paard. Maar het is een week lang reizen naar Damascus. En waarom? *Opdat, zo hij enigen, die van dien Weg waren, vond, hij dezelve, beiden mannen en vrouwen, zou gebonden brengen naar Jeruzalem.*

Opdat, zo hij enigen vond. Al zijn het er maar enkelen. Daar heeft hij die verre reis voor over. En dan niet alleen mannen, maar ook vrouwen. Hij is meedogenloos. Hij richt zich ook tegen de vrouwen, tegen de kwetsbaren. Hier staat dat hij een week lang wil reizen om de levens van enkelen, al zijn het er maar enigen, omver te halen. Zowel mannen als vrouwen wil hij gebonden brengen naar Jeruzalem.

En dat zijn dan mensen, zo zegt de Schrift, die *van dien Weg* zijn. Wat voor weg is dat? Dat is die weg waarvan de Heere Zelf gezegd heeft: *Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven*.

Van nature leef ik niet op die Weg. Als ik geboren word, leef ik op de weg die beschreven wordt in Psalm 1: de weg van de goddelozen. En als dat niet verandert in mijn leven, dan gebeurt er wat staat in Psalm 2: dan zal ik door Gods toorn vergaan op de weg. Tenzij ik gebracht word op die weg die beschreven wordt in Psalm 139: *den eeuwigen weg*. Er zijn geen drie wegen, gemeente. We moeten ook hier in Rotterdam elkaar voor ogen schilderen dat er ten diepste maar twee wegen zijn. Jonge mensen, neem die bekende plaat van de brede en de smalle weg nog maar eens in gedachten. Als ik heel eerlijk ben, dan lijkt die brede weg aantrekkelijk. Daar lopen veel mensen. Daar lijkt het gezellig. Daar zijn allerlei genietingen, allerlei vormen van vermaak. En dan dat smalle pad. Daar lopen maar weinig mensen. Misschien denk je wel: dat lijkt helemaal niet aantrekkelijk.

Dat kan ik begrijpen, jonge vrienden. Dat kan ik echt begrijpen. Maar wacht even, laten we nog iets langer naar die plaat kijken. Waar loopt die brede weg op uit? Op een stad in brand. Rook, duisternis, oordeel. En dat smalle pad, waar loopt dat op uit? Op een gouden stad, op het eeuwige leven, op de gemeenschap met God. Kijk, gemeente, dat moeten we elkaar steeds weer voor ogen houden. Wat is de uitkomst van die wegen? Daarom moeten we het ook zeggen: kies dan heden Wien gij dienen zult. Is Baäl god, volgt hem na. Is de Heere God, volgt Hem na.

Laten we dan ook niet te veel alleen naar Saulus kijken. We hebben bewust geprobeerd te tekenen hoe hij vol vijandschap, vol woede, al blazend van dreiging en moord zijn weg gaat. Maar, geliefde gemeente, wij zijn in de kern niets beter dan Saulus. Echt niet. Deze man zal later, als apostel in dienst van de Heere, schrijven aan de gemeente van Rome: *Het bedenken des vleses is vijandschap tegen God*. Ook na ontvangen genade wil mijn vlees nog altijd datgene wat God verboden heeft. Het is vijandschap, het is opstand tegen Hem. En zegt dezelfde apostel het ook niet: *Indien iemand den Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking*. En heeft Christus Zelf het niet gezegd: *Wie niet met Mij is, die is tegen Mij*. Vijandschap, ook in uw, jouw en mijn hart, van nature.

Maar we hoeven nog geen punt te zetten. Gode zij dank, we mogen naar onze tweede gedachte.

2. Saulus geveld door Christus

Saulus, gericht tegen Christus. We hebben iets gezien van zijn woede, van zijn dreiging. En nu gaan we naar onze tweede gedachte: Saulus geveld door Christus. We gaan met elkaar naar vers 3: *En als hij reisde, is het geschied, dat hij nabij Damascus kwam; en hem omscheen plotseling een licht van den hemel*. Hij is op reis gegaan. Hij heeft verschillende mannen meegenomen. We mogen aannemen dat het sterke mannen zijn geweest. Sterke mannen, die straks in Damascus samen met hem deuren kunnen intrappen, mensen kunnen arresteren, binden en meevoeren.

En wanneer de contouren van Damascus in het blikveld van Saulus komen, gebeurt er iets. Ineens is er rondom Saulus een fel licht te zien. De kanttekenaren zeggen: dat licht ombliksemde hem. We mogen ook daaraan denken: aan zulk fel licht, dat het te vergelijken is met bliksemlicht. Saulus

zal later zeggen dat het ongeveer op het heetst van de dag was, rond het middaguur. En in Handelingen 26 wordt duidelijk gemaakt dat het licht nog feller was dan de zon. Wel, wanneer we dan de zon in gedachten hoog aan de hemel zien staan en dit licht nog feller is dan de zon, dan voelen we wel aan: dit is een ontzettend helder en fel licht geweest, dat Saulus onmiddellijk omschijnt, omringt en omstraalt.

Wat gebeurt hier? Wat is hier aan de hand? Gemeente, wij geloven dat de Heere hier iets laat zien van Zijn heerlijkheid, van Zijn glorie en van Zijn majesteit. Dat iets van die hemelse heerlijkheid Saulus hier omringt. En waar dat gebeurt in het leven van een mens, daar blijft een mens niet overeind. Dat zien we ook in het leven van Saulus. Want deze man, die bruist als een dier, blazend vol dreiging en moord, komt op de grond terecht. En we weten dat ook de mannen die met hem reisden, eveneens bij hem op de grond terechtkomen.

Wanneer de heerlijkheid van de Heere in ons leven zichtbaar wordt, blijft een mens niet overeind. Ik moest denken aan Jakob in Bethel. Prachtig visioen van die ladder, een heerlijk beeld. Maar hij roept het wel uit: *Hoe vreselijk is deze plaats!* Ik moest denken aan de Israëlieten aan de voet van de Sinaï: Mozes, spreek gij met ons, maar dat God met ons niet spreke, opdat wij niet sterven. Ik moest denken aan Manoach, die zegt: *Wij zullen zekerlijk sterven, omdat wij God gezien hebben.*

Ja, zegt iemand, maar dat zijn allemaal oudtestamentische voorbeelden. Inderdaad, het Oude Testament tekent ons een God Die hoog verheven is, heerlijk en heilig en majesteitelijk. Maar het Nieuwe Testament dan? Daar treedt Christus naar voren, Christus Die laat zien hoe liefdevol de Vader is.

Wacht even, gemeente. Wie verschijnt hier eigenlijk aan Saulus? Wie is het Die hier in hoogst eigen Persoon aan hem verschijnt? Vers 5: *Ik ben Jezus*. Hier verschijnt de Heere Jezus aan Saulus. En Saulus ligt op de grond. Gemeente, ik verdenk u er niet van, maar waar we voor moeten waken, is dat we het Oude Testament uitspelen tegen het Nieuwe Testament. En dat we ook de goddelijke Personen in het goddelijke Wezen tegen elkaar uit gaan spelen. Alsof God heilig en rechtvaardig is, en de Heere Jezus de zonde wel door de vingers ziet. Nee, gemeente, niet doen. Als we horen hoe de Heere Jezus tijdens de Bergrede de wet van God helemaal op scherp zet, als we zien hoe Hij uitvaart tegen de Farizeeën, als we zien hoe Hij het tempelplein leegveegt, als we horen hoe Hij de Samaritaanse vrouw aan haar zonde ontdekt, laten we dan alstublieft voorzichtig zijn om een karikatuur te maken van de Persoon van Christus.

En als u dan nog een nieuwtestamentisch voorbeeld wilt: Johannes op Patmos. Een apostel die de hartslag van Christus heeft gehoord, die aan Zijn borst heeft gelegen. Hij ligt als dood aan de voeten van de opgestane Christus, als Die hem op Patmos verschijnt.

En toch, en toch, wat we hier in dit gedeelte zien gebeuren, ouderen en jongeren, spreekt van genade. Want wanneer Saulus daar ligt, opent de grond zich dan onder hem? Treft dat bliksemlicht hem dodelijk? Vaagt de Heere hem weg voor Zijn heilig aangezicht? Nee. Nee, de Heere heeft nog bemoeienis met deze man. Want terwijl hij daar ter aarde gevallen is, terwijl hij in het stof ligt, hoort Saulus een stem uit de hemel. En dan klinkt het in vers 4: *Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?*

Saul, Saul. Dat heeft nadruk. Zoals: *Simon, Simon, zie, de satan heeft ulieden zeer begeerd om te ziften als de tarwe.* Of: *Martha, Martha, gij bekommert en ontrust u over vele dingen.* Of: *Jeruzalem, Jeruzalem, gij, die de profeten doodt.* Zo klinkt het ook hier: *Saul, Saul.*

Ja, en dan zegt de Heere tegen Saul: *Wat vervolgt gij Mij?* Dus de Heere zegt hier: Saulus, u vervolgt Mij. De Heere bepaalt Saulus dus niet allereerst bij wat hij denkt, of bij wat hem drijft, maar bij wat hij doet: vervolgen.

Zullen we de lijn meteen doortrekken naar het geestelijke leven? Als de Heilige Geest mij ontdekt aan zonde, gerechtigheid en oordeel, dan bepaalt de Heilige Geest ons in het leven meestal allereerst bij een dadelijke zonde. Nee, die ga ik vanmiddag niet voor u invullen. Maar wanneer de Heilige Geest in uw leven gaat werken, dan valt er allereerst licht op een concrete zonde.

En wat gaat een mens dan vaak doen? Dan gaat hij proberen tegen die zonde te strijden, heilig voor de Heere te leven. En al gaandeweg leert zo'n mens zien dat het niet alleen die dadelijke zonde is, maar dat het zonde is die hem drijft. Dat ons hele bestaan zonde is. Dat wij melaats zijn van de hoofdschedel tot de voetzool. Wij zeggen vaak van iemand die steelt, dat hij een dief is. Maar in het genadeleven leert een mens: ik ben niet een dief omdat ik steel, maar ik steel omdat ik een dief ben. Ik ben niet een zondaar omdat ik zondig, maar ik zondig omdat ik zondaar ben. Voelt u het verschil?

Maar de Heere begint hier bij een dadelijke zonde in het leven van Saulus. Wie vervolgt hij eigenlijk? Christus.

Jongens en meisjes, dat begrijp je misschien niet meteen. Want we hebben toch net gezegd dat Saulus op weg was naar Damascus om daar mannen en vrouwen te binden en te arresteren? En leest u het nu goed, dat de Heere Jezus hier zegt: u vervolgt Mij, in hoogst eigen Persoon? Hoe moeten we dat zien? Wel, een heel eenvoudig voorbeeld. Misschien is er in de kerk wel iemand die eens flink zijn teen heeft gestoten. Je stoot misschien je kleine teen tegen een deur of tegen een muur. Maar als je je flink stoot, dan is het alsof je hele lichaam uit die ene kleine teen bestaat. Dat voelt u niet alleen op die plek, dat voelt u overal.

Met eerbied gesproken: zo is het ook met het lichaam van Christus. Wanneer het lichaam van Christus, dat hier op aarde is, onrecht wordt aangedaan, pijn wordt gedaan, wordt getroffen, dan voelt niet alleen dat lichaam die pijn, maar dan wordt het ook gevoeld in het Hoofd. Wanneer het lichaam van Christus onrecht wordt aangedaan, wordt daarmee ook Christus Zelf geraakt. Dat is wat. Dat mag tot troost zijn voor u die de Heere kent. Dat mag tot bemoediging zijn voor u die de Heere vreest. Want misschien wordt u wel onrecht aangedaan. Misschien lijdt u pijn, wordt u verdriet gedaan, wordt u niet recht behandeld. God zal recht doen. Zeker, u moet bidden voor uw vijanden. U moet bidden voor degenen die u pijn doen. Zeker. Maar er komt een dag, dan doet de Heere recht.

Dat mag ook tot bemoediging zijn voor de lijdende kerk. Want wie Zijn volk aanraakt, gemeente, raakt Zijn oogappel aan. Dat weten jullie ook wel, kinderen. De oogappel, dat kleine zwarte bolletje in je oog. Er hoeft maar een vuiltje in te komen, of een vliegje, en je knijpt je ogen dicht. Zo teer. Zo kwetsbaar. Zo is Gods volk voor de Heere.

Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij? Ja, daar wil ik ook nog een streepje onder zetten: *wat vervolgt gij Mij?* Heel persoonlijk. U doet dat, Saulus. U vervolgt Mij. Kijk, een dominee mag wel spreken over het feit dat wij allemaal zondaren zijn. Dat is ook recht en Bijbels. Maar wanneer Gods Woord persoonlijk tot je komt: gij zijt die man, gij zijt die vrouw, wat dan? Saulus hoort hier uit de hemel: *wat vervolgt gij Mij?*

En dan lees ik dat Saulus antwoord geeft. Hij stelt een wedervraag: *Wie zijt Gij, Heere?* Dat is toch ook bijzonder. Hier is een man, onderwezen aan de voeten van Gamaliël. Een man, onderwezen

in de geschiedenis van Israël. Een man die weet van de God van Israël. En nu hoor ik hem zeggen: *Wie zijt Gij, Heere?*

Ik geloof dat daar ook onderwijs in ligt. We kunnen wel opgevoed zijn bij de Schriften. We kunnen wel groot geworden zijn in de kerk. Maar wanneer de Heere echt genade verheerlijkt in ons persoonlijk leven, dan kan het soms bij ogenblikken gezegd worden: Heere, wie bent U eigenlijk? U bent zoveel groter, zoveel hoger, dan ik mij ooit had kunnen voorstellen. *Wie zijt Gij, Heere?* Dat er een vragen komt en een zoeken geboren wordt naar een onbekende God, terwijl we misschien ons hele leven in de kerk hebben gezeten.

En dan zegt de stem uit de hemel: *Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt. Ik ben Jezus.* Dat woord mag vanmiddag ook klinken. *Ik ben Jezus.* Ik ben de Zaligmaker. Ik ben gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Ik ben gekomen om Mijn volk zalig te maken van hun zonden. Ook vanmiddag mag ik deze Heere Jezus in uw midden verkondigen. Mag ik Hem aanwijzen, aanprijzen als het Lam Gods. En Hij zegt het tegen vijanden, tegen vervolgers: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.* Lever toch de wapens van verzet bij Mij in. *Kust den Zoon.* Kniel toch voor Hem neer. Kom toch voor Hem terecht in het stof. Ja, buig toch voor Hem. Maak u toch klein voor Hem. Geef u toch aan Hem over.

Ja, dan zegt de Heere er nog iets bij in vers 5: *Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan.* Dat is een beeld uit de akkerbouw. Opnieuw een beeld van een dier. Een os of een rund dat een ploeg of dorsslede trekt over het land. Maar op enig moment wil dat dier niet verder. En wat doet dan degene die dat dier drijft? Die heeft een lange stok met aan het uiteinde een scherpe punt. En daarmee prikt hij in de hiel of in de enkel van dat dier. Dat doet pijn. En wat doet dat dier dan? Het gaat achteruit trappen, juist tegen die punt in. En dat maakt de pijn alleen maar groter.

Nu zegt de Heere tegen Saulus: wat u nu doet, daarmee trapt u met uw hielen tegen die prikkel aan. *Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan.* Gemeente, mag ik dat vanmiddag ook toevoegen aan de oproep die ik al deed? Wanneer u onbekeerd leeft en onbekeerd voortleeft, dan zeg ik het op grond van dit gedeelte: dat doet u pijn. Dat doet u uiteindelijk zeer. En als u het nu niet voelt, hoe hard het is om de verzenen tegen de prikkels te slaan, dan zult u dat tot in alle eeuwigheid voelen. Daarom zeg ik het in liefde, gunnend en welmenend: laat u toch alstublieft met God verzoenen. En met een woord van Job: *Wie heeft zich tegen Hem verhard en vrede gehad?* Geef de strijd toch op.

We vragen het elkaar aan het eind van deze tweede gedachte. Is dit wonder, dat we hier zien gebeuren in het leven van Saulus, ook in uw, jouw en mijn leven gebeurd? Nee, ik vraag niet of u een helder licht hebt zien schijnen vanuit de hemel. Ik vraag u ook niet of u een stem uit de hemel hebt gehoord. Dat vragen we elkaar niet. Saulus heeft een bijzondere weg, want hij heeft ook een bijzonder verleden. En Saulus heeft een bijzondere weg, want hij wordt ook geroepen tot een bijzonder hoog ambt.

Maar ik vraag u wel: kent u er iets van dat de Heere u te sterk geworden is? Dat u de wapens van verzet hebt mogen overgeven? Dat u het mocht verliezen voor Hem? En dat u in het stof terecht bent gekomen aan Zijn gezegende voeten? Die vraag moeten we elkaar, bij het licht van dit gedeelte, wel stellen.

3. Saulus gehoorzaam aan Christus

Saulus, gericht tegen Christus. Saulus, gevelde door Christus. En tot slot: Saulus gehoorzaam aan Christus.

Vers 6: *En hij, bevende en verbaasd zijnde, zeide: Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?* U die de Heere hebt liefgekregen, u zult nu onmiddellijk zeggen: dit ken ik in mijn leven. Want toen de Heere mij te sterk werd, toen werd er een gebed geboren: *Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?* U die de Heere hebt liefgekregen, kent dat toch: *Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?* En zeker, ik zie dat de gehoorzaamheid in mijn leven heel gebrekkig is. En ik val de Heidelbergse Catechismus helemaal bij wanneer die stelt dat er aan deze kant van het graf sprake is van een klein beginsel van de gehoorzaamheid. Verder kom ik niet. Maar toen de Heilige Geest mij te sterk werd en de Heere in mijn hart ging werken, werd er toch iets geboren van dat gebed:

*Leer mij, o God van zaligheden,
mijn leven in Uw dienst besteden;
Gij zijt mijn God, vat Gij mijn hand;
Uw goede Geest bestier' mijn schreden,
en leid' mij in een effen land.*

Gehoorzaamheid, gemeente, is een trek van het nieuwe leven. Een kenmerk van het leven uit God. Dan hoor ik hoe de stem van Christus klinkt over het meer van Galiléa: *Volg Mij*. Johannes en Jakobus, Petrus en Andreas laten terstond hun netten achter. Dan zie ik Christus in gedachten staan bij die boom en dan zegt Hij het tegen Zacheüs: *Zacheüs, kom af; want Ik moet heden in uw huis blijven*. En Zacheüs komt. Dan hoor ik in het Oude Testament de stem van een jongeman: *Spreek, HEERE, want Uw knecht hoort*. Gehoorzaamheid is een teken van het nieuwe leven uit de Heere. *Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?*

En dan zegt de Heere tegen hem: *Sta op, en ga in de stad, en u zal aldaar gezegd worden, wat gij doen moet*. Let u erop, gemeente: Saulus moet opstaan, naar de stad gaan, en dan zal hij verdere opdrachten krijgen. Dat had de Heere, met eerbied gesproken, ook meteen tegen Saulus kunnen zeggen. Maar dat doet Hij niet. Dat mag Ananias straks gaan doen. De Heere wil mensen gebruiken in Zijn dienst. Hij wil mensen inschakelen. Dat zien we hier ook heel treffend. Ananias mag straks Saulus verdere opdrachten geven, terwijl de Heere dat hier Zelf had kunnen doen. Nee, de Heere werkt middellijk. Daarom is het ook zo goed dat u hier vanmiddag bent. Daarom is het goed dat u trouw opkomt onder de prediking. Want de Heere wil nog mensen zenden tot u om onderwijs te geven vanuit Zijn Woord. Hij wil middelen gebruiken, genademiddelen.

Dan lees ik in vers 7 een opmerking van Lukas: *En de mannen, die met hem over den weg reisden, stonden verbaasd, horende wel de stem, maar niemand ziende*. Ik laat de verschillende verklaringen hierover nu rusten. Met veel verklaarders geloven we dat zij wel een geluid horen, wel iets van een stem horen, maar niet precies verstaan wat er gezegd wordt. Daarbij zien zij niemand. Kijk, dat is dan ook wel weer een hele ernstige boodschap. Dat we dus in de kerk kunnen zitten, en nogmaals, ik ben dankbaar dat u er bent vanmiddag, maar dat we de stem van de dominee wel horen, dat we ten diepste ook de stem van Christus daarin wel tegenkomen, maar dat het zo kan zijn dat we Christus persoonlijk niet zien. Dat kan. Wanneer de zaaier uitgaat om te zaaien, en de predikant mag weer zaaien met wijde bewegingen, dan kan dat zaad in verschillende soorten aarde terechtkomen. Dat zien we hier ook.

Dan lees ik in vers 8 dat Saulus gehoorzaam is aan het Woord van de Heere: *En Saulus stond op van de aarde*. Maar er is wel iets bijzonders met deze woorden. In vers 6 zegt de Heere tegen Saulus: *Sta op*. Dat klinkt als een bevel. Maar als Lukas beschrijft dat Saulus opstaat, dan gebruikt hij een vorm die laat voelen dat hij als het ware opgericht wordt, op zijn voeten gezet wordt. Dat is niet voor niets. Ik geloof dat ons dat vanmiddag leert dat Saulus wel de opdracht krijgt om te gaan staan, maar dat de Heere hem ten diepste opricht. En dat is ook Bijbels. De opdracht moet

klinken: sta op. De opdracht moet klinken: bekeert u. De opdracht moet uitgaan: gelooft het Evangelie. Maar we moeten ook heel eerlijk zeggen dat niemand vanuit zichzelf kan opstaan, dat niemand vanuit zichzelf kan geloven, dat ook niemand vanuit zichzelf zich kan bekeren. Dat is uiteindelijk een eenzijdig werk van de Heere. Daarom zal deze apostel straks ook opschrijven dat het God is Die werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen. Saulus is ervaringsdeskundige. Hij wordt opgericht door de Heere.

Zo staat hij op. En dan tekent Lukas het ons met bijzondere woorden: *En als hij zijne ogen opendeed, zag hij niemand; en zij, hem bij de hand leidende, brachten hem te Damascus.* Dat is wat. Hij die als een dier tekeerging, als een beest, om mannen en vrouwen te willen binden, moet nu zelf aan de hand geleid worden op weg naar Damascus. Dit doet nu de Heere. Dit kan de Heere. Van een wrede wolf iemand veranderen in een liefhebbend lam.

Dan lees ik ten slotte dat wanneer hij aankomt in Damascus, hij drie dagen niet ziet, niet eet en niet drinkt. Wat heeft zich in die drie dagen afgespeeld? We weten het niet. We moeten het ook maar niet gaan invullen. We moeten het niet concreet maken. Maar één zaak kunnen we wel zeggen op grond van vers 11: dat Saulus daar heeft gebeden. En hij heeft niet meer de gebeden van een rechtgeaarde Farizeeër opgezegd, maar nu bad hij echt. Toen is er een gebed opgeklimmen tot de hemel: *O God, wees mij, zondaar, genadig.* De Heilige Geest heeft hem ongetwijfeld dieper ingeleid in zijn zondige bestaan, in zijn vijandschap tegen God. Maar ik geloof ook dat Saulus meer van Christus mocht gaan zien. Zo heeft hij geworsteld, zo heeft hij gebeden, zo heeft hij de hemel bestormd.

En gemeente, daar willen we vanmiddag mee besluiten. We besluiten met een biddende Saulus. We begonnen met een biddende Stefanus. Wat bad Stefanus ook alweer? *Heere, reken hun deze zonde niet toe.* Dat gebed is blijven liggen voor de troon van de Heere. Dat gebed is ook verhoord door de Heere. Dat hebben we vanmiddag met elkaar overdacht. God verhoorde dit gebed in het leven van Saulus. Heeft Stefanus dat nog meegekregen? Nee. Want Stefanus heeft kort na die woorden de laatste levensadem uitgeblazen. Maar het gebed bleef liggen.

Geliefde gemeente, misschien zegt iemand: mijn kinderen hebben afscheid genomen van de Heere. Ze willen van de kerk niet meer weten, van Gods Woord niet meer weten, van de Heere Zelf niet meer weten. En ik probeer wel eens wat, maar het ketst altijd af. Vlam in de pan, slaande deuren, verkeerde woorden. Ik laat het zo langzamerhand maar rusten. Ik kan niet meer met mijn kinderen spreken over de Heere. Geliefde gemeente, is het zo? Vergeet dan niet over uw kinderen met de Heere te spreken. Worstelt maar voor Zijn genadetroon. Breng de gebeden maar bij Hem om het zielenheil van uw kinderen. En dan kan het wel zijn dat de Heere na uw sterven dat gebed verhoort. Dat u er in uw leven misschien geen getuige meer van bent. Maar die gebeden die u voor Hem hebt uitgestort, blijven liggen.

Ik heb in een vorige gemeente meegemaakt dat een jongen niet meer naar de kerk ging. Maar ik moest zijn vader begraven. Het Woord mocht uitgaan en dat raakte die jongen in het hart. God gebruikte die omstandigheden. Die jongen mocht sindsdien weer trouw naar de kerk gaan. Dat heeft zijn vader niet meer meegemaakt. Hij werd begraven na die dienst. Maar die jongen ging weer trouw naar de kerk. Zo is nu de Heere, gemeente. Zo is nu God. Er is een God Die hoort. Hij ontfermt Zich op het gebed, naar Zijn vrijmacht, zeker naar Zijn vrijmacht. Maar er is een God Die een Hoorder van het gebed is. En de Heere geve dat het waar mag worden in ons aller persoonlijk leven: *Toen hoorde God; Hij is mijn liefde waardig.*

Amen.